

opusdei.org

"Miro de sembrar alegria i esperança"

Aurelio és agregat de l'Opus Dei des del 1955. Per una malaltia de naixement va anar perdent mobilitat i ara intenta ajudar els qui es troben en la mateixa situació.

19/10/2006

D'un costat a l'altre

No tinc estudis: no m'agradava estudiar i vaig deixar el col·legi als dotze anys. Vaig parlar amb el pare: en aquells moments el negoci que

tenia -un magatzem de carbó- estava a punt de fer fallida per l'aparició del fuel, i em va dir que fes allò que em semblés millor... Vaig posar-me a treballar de xerric en una joieria, al carrer Gran de Gràcia. Després vaig anar a un taller per aprendre l'ofici de joier, i vaig començar a fer arracades i fermalls. Vaig aprendre l'especialitat de "muntador de pedres", que consisteix a encastar a les joies pedres precioses: maragdes, robins, diamants, etc. tot i que les gemmes que em donaven per posar eren més falses que Judes.

Vaig sortir de l'ofici de joieria i vaig treballar en una gestoria; després, en una notaria; i més tard en un dipòsit dental, on vaig fer de tot: atenia els clients a la botiga, tenia cura de la reposició dels materials que s'esgotaven, o feia la ruta per les ciutats de Girona, Lleida i Tarragona com a corredor, visitant odontòlegs.

En aquest treball em vaig espavilar força i vaig començar a guanyar més diners. Després vaig continuar canviant de feina. Ara, fent càlculs, veig que he estat treballant en nombroses empreses de diversos tipus: vaig col·laborar en un negoci amb el meu germà Antonio, "Postales Antonio Martínez", que era un treball singular perquè la venda de felicitacions nadalenques en els mesos propers al Nadal ens donava diners per viure la resta de l'any.

Després vaig estar en l'administració d'una finca, "Mas del Bosc"; i d'allà vaig passar a la venda d'articles d'una agència de notícies de Madrid, que em va portar a conèixer molts periodistes d'El Noticiero Universal, La Prensa, Diari de Barcelona, Mundo Deportivo, Tele-Exprés..., i a professionals com Federico Gallo, que era un dels locutors més famosos de l'època. Es va quedar amb dos articles molt bons: un d'El Cordobés,

amb una foto en color del torero a la seva finca; i l'altre titulat "las botas de Gento". Jo demanava 500 pessetes i se'ls va quedar per 400... Després vaig treballar com a administratiu i "staff" a les oficines d'una immobiliària, on vaig estar deu anys. Més tard vaig treballar a la secretaria del Club Brafa.

El Palau

Vaig conèixer l'Opus Dei l'any 1953 gràcies al meu germà Antonio, que acudia a "el Palau", el centre més antic que hi ha a Catalunya, situat a un pis del carrer de Balmes gairebé cantonada amb Aragó. Vaig anar per primera vegada al Palau durant el Nadal i vaig fer molts amics, com Jon Gamecho o Javier de Pedro, que ara és prevere i viu a Macao.

Allà vaig començar a assistir a diversos mitjans de formació cristiana. Jo tenia una formació doctrinal molt fluixa i allò va suposar

per a mi el descobriment d'un món nou. Vaig anar aprenent a poc a poc les idees fonamentals, com que hi ha un Déu Creador, un Déu que es fa home en Jesucrist, i la vida eterna...

El 1955 vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei com a agregat. I amb altres agregats de la ciutat vàrem començar l'expansió apostòlica als nostres barris. Al meu barri, la Font de la Guatlla, hi érem alguns. Jo tenia llavors disset anys i era el més jove de tots. Recordo que vaig convidar els amics del veïnat per organitzar un equip de futbol, i a partir d'aquell equip la tasca amb aquelles persones va anar creixent, fins que es va consolidar una iniciativa apostòlica: Brafa.

Ara em diverteixo en llegir el correu de l'Associació de Veïns convidant-me a algun acte, perquè m'anomenen "Fundador de Brafa". Fundador, jo! Si l'única cosa que vaig fer va ser

organitzar un equip de futbol amb els meus amics del barri!.

"Vaig notar que les cames no em sostenien"

El 25 de març de 1977 quan treballava a la immobiliària i estava realitzant uns tràmits en l'Ajuntament, en sortir i dirigir-me cap a la Via Laietana, vaig notar que les cames no em sostenien. Em vaig recolzar en la paret i vaig demanar un taxi, al qual vaig pujar com vaig poder. Jo sabia que tenia una malaltia de naixement, espina bífida, i que algun dia em succeiria això. Tenia llavors quaranta anys. Des d'aleshores -és a dir, prop de trenta anys- per poder caminar he tingut que recolzar-se primer en un bastó, després amb crosses i, ara, en cadira de rodes.

Ara ens diuen *discapacitats*, que em sembla una paraula més bonica que *minusvàlids*; perquè per a unes coses

som vàlids i per a d'altres, no. Quan em vaig veure en aquesta situació vaig començar a col·laborar en associacions de discapacitats, desitjant transmetre'ls esperança i alè humà, i també un sentit cristià de l'existència. Perquè alguns es desesperen en pensar: "tota la vida així!" I jo els dic: "i què importa estar uns anys així, si ens espera la vida eterna, la felicitat per sempre, per sempre?"

Primer vaig dirigir la revista trimestral de l'Associació de Pares amb Fills d'Espina Bífida durant vuit anys. Animava els nois a viure bé la seva malaltia. Quan parlava personalment amb ells els feia veure que Déu és tan bo que ens envia això, encara que no ho compreguem. I els animo a resar, començant amb un "Déu meu, perquè m'ha succeït això?" i estimant la Voluntat de Déu: No us entenc Senyor, però us estimo... " Fins que arribes a un moment, els

dic, que tot això és fe, gràcia i abandonament a les mans de Déu.

Ajudar des de l'experiència personal

També vaig col·laborar amb l'Associació de Discapacitats Sants/Montjuïc i, durant dos anys, a l'emissora de ràdio promoguda pels discapacitats, amb programes que realitzava a casa meva. Els enviava un casset de deu minuts, durant els quals parlava de la vida mateixa, dels amics i de les persones que conec, procurant semblar alegria i esperança. També assisteixo a l'Associació d'Esclerosi Múltiple "la Llar", encara que jo no tinc aquesta malaltia; però el director, que rebia la meva revista, em va convidar a col·laborar-hi. "Cada dimarts -em va dir- hi ha una reunió amb una psicòloga. Hi ve molta gent i tu, amb el teu enfocament de la malaltia, pots ajudar els que vénen..."

Jo aportava només la meva experiència personal. Recordo que un dia la psicòloga ens va demanar quin sentit tenia la malaltia i el dolor per a nosaltres. Jo pensava dir: em serveix per ajudar Déu per redimir el món". La psicòloga anava preguntant per torn i jo era un dels últims. I quan va preguntar la Júlia, una malalta molt greu d'esclerosi múltiple, va dir exactament el que jo pensava: "jo ofereixo la malaltia per ajudar a salvar el món". Es va produir un silenci. "Molt bé" -va dir la psicòloga-. I jo vaig dir que mirava de portar la malaltia amb alegria, per ajudar els altres a portar una malaltia d'aquest tipus. La Júlia va morir dos mesos després d'allò i d'aleshores ençà reso molt per ella.

opusdei.org/ca/article/miro-de-sembrar-
alegria-i-esperanca/ (01/03/2026)